

Lectio Divina segédanyag

Szentmise **evangéliumi** szakaszaihoz
LELKIPÁSZTOROK – HITOKTATÓK – VILÁGIAK számára

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára,
Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna,
Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Járai Ferenc,
Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Harag Márton,
Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettek:

Biblikus nézőpont:

Kocsis Imre, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Nyúl Viktor

Nyelvi helyesség

Nagy Éva Anna,

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor

Pedagógiai nézőpont:

Sipos Edit

Szemlélődési nézőpont

Nyúl Viktor

Tanító hivatali nézőpont

Nyúl Viktor

Zenei nézőpont

Csiszér László

Évközi 19. vasárnap

Mt 14,22-33

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Parancsold meg, hogy a vízen hozzád menjek!

Amikor (a kenyérszaporítás után) a tömeg befejezte az étkezést, Jézus mindjárt a csónakba parancsolta tanítványait, hogy amíg ő elbocsátja a tömeget, menjenek át előtte a túlsó partra. Amint elbocsátotta az embereket, fölment a hegyre, hogy egyedül imádkozzék. Közben beesteledett, s ő ott volt egymagában. A csónak pedig már jó pár stádiumnyira eltávolodott a parttól. Hányták-vetették a hullámok, mert ellenszél fújt. Éjszaka a negyedik őrváltás idején Jézus elindult feléjük a víz színén járva. Amikor észrevették, azt hitték, hogy kísértet, és rémületükben felkiáltottak. De Jézus azonnal megszólította őket: „Bátorság! Én vagyok! Ne féljtek!” Erre Péter odaszólt neki: „Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy hozzád menjek a vízen!” Ő azt mondta: „Jöjj!” Péter ki is szállt a csónakból, elindult a vízen, és ment Jézus felé. De az erős szél láttán megijedt, és merülni kezdett. Felkiáltott: „Ments meg, Uram!” Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megfogta őt, és így szólt hozzá: „Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?” Mikor beszálltak a bárkába, a szél elállt. A csónakban levők pedig leborultak előtte, és így szóltak: „Te valóban az Isten Fia vagy!”

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

22 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν τοὺς μαθητὰς ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.

És rögtön nyomatékosan felszólította a tanítványokat, hogy szálljanak be a bárkába, és menjenek előre a túlsó partra, amíg elbocsátja a tömegeket.

23 καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. ὁψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ.

És miután elbocsátotta a tömegeket fölment a magas hegyre egyedül, hogy imádkozzék. Miután pedig este lett egyedül volt ott.

24 τὸ δὲ πλοῖον ἤδη σταδίου πολλοὺς ἀπὸ τῆς γῆς ἀπειχευ βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος.

A bárka viszont sok stádiumnyira távolodott már a parttól hánykolódva a hullámoktól, ugyanis ellenszél volt.

25 τετάρτη δὲ φυλακῆ τῆς νυκτὸς ἦλθεν πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

Az éjszaka negyedik őrsváltásakor pedig elkezdett menni feljűk sétálva a tengeren.

26 οἱ δὲ μαθηταὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι Φάντασμα ἐστίν, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραζαν.

A tanítványok viszont látva őt a tengeren sétálni, megrémültek mondván: „Kísértet”, és a félelemtől el kezdtek kiáltozni.

27 εὐθὺς δὲ ἐλάλησεν {ὁ Ἰησοῦς} αὐτοῖς λέγων, **Θαρσεῖτε**, ἐγὼ εἰμι· **μὴ φοβεῖσθε**.

Jézus pedig rögtön szólt nekik mondván: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!”

28 ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπεν, Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με ἐλθεῖν πρὸς σὲ ἐπὶ τὰ ὕδατα.

Viszont feleve Péter mondta neki: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy hozzád jöjsek a vízben.”

29 ὁ δὲ εἶπεν, Ἐλθέ. καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου {ὁ} Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα καὶ ἦλθεν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

Az pedig mondta: „Jöjj!” És kiszálva a csónakból Péter elkezdett jární a vízben, és ment Jézus felé.

30 βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον {ἰσχυρὸν} ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραζεν λέγων, Κύριε, σῶσόν με.

Látva viszont a szelet erősen megijedt, és süllyedni kezdve kiáltott mondván: „Uram, ments meg engem!”

31 εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ, Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;

De Jézus rögtön kinyújtva a karját, megragadta őt, és mondja neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

32 καὶ ἀναβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

És miután felszáltak a bárkába, elállt a szél.

33 οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες, Ἀληθῶς θεοῦ υἱὸς εἶ.

A bárkában lévők pedig leborultak előtte mondván: „Valóban Isten Fia vagy.”

1.1.3. Szöveg behatárolása

A kenyér- és halszaporítás során Jézus és a tanítványok mellett nagyszámú tömeget találunk a tó partján (Mt 14,14.21), majd miután a Mester hazaküldi őket s felmegy egy hegyre, az apostolok bárkába szállva beveznek a tóba (Mt 14,22-23). Az epizód eseményei tehát az éjszakai tavon játszódnak, csupán Jézus és a hajóban lévő tanítványok részvételével (Mt 14,25-33), akik közül az evangélista külön megemlíti Péter nevét (Mt 14,28-29). A Genezáretnél történt partra érés, és a helybeliek megjelenése, akiknek betegeit az Úr meggyógyítja (Mt 14,34-36) már egy újabb esemény elbeszélését jelzik. Így az általunk vizsgált szakaszt a Mt 14,22-33 versek között határolhatjuk be.

1.1.4. Kontextuális – kánoni elemzés

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

4,3 “Odalépett hozzá a kísértő, és így szólt: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.”

6,30 “Ha a mezei virágot, amely ma virít, holnap pedig a kemencébe kerül, így öltözteti az Isten, akkor benneteket, kishitűek, nem sokkal inkább?”

8,10 “Ennek hallatára Jézus elcsodálkozott és kísértőihez fordult: „Bizony mondom nektek, Izraelben nem találtam ekkora hitet.”

8,24-26 “Egyszerre csak nagy vihar támadt a tavon, úgyhogy a hullámok elborították a bárkát. Ő azonban aludt. Odamentek hozzá, fölkeltették és kérték: „Uram, ments meg minket, elveszünk!” Jézus ezt mondta nekik: „Mit féltetek, kishitűek?” Aztán fölkelt, parancsolt a szélvésznek és a víznek, s nagy nyugalom támadt.”

15,39 “Amikor a tömeget elbocsátotta, bárkába szállt, és Magadán környékére ment.”

16,16 “Simon Péter válaszolt: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.”

26,63 “Jézus hallgatott. A főpap folytatta: „Esküvel kényszerítlek az élő Istenre, mondd meg, te vagy-e a Messiás, az Isten Fia?”

27,54 “A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megijedtek: „Ez valóban Isten Fia volt” – mondták.”

28,17 “Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan kételkedtek.”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 1,35 “Hajnaltájban, amikor még sötét volt, Jézus elindult, és kiment egy elhagyatott helyre imádkozni.”

Mk 4,39 “Erre fölkel, parancsolt a szélnek, és utasította a tavat: „Csendesedj! Némulj el!” A szél elült, s nagy nyugalom lett.”

Mk 6,45-52 “Ezután mindjárt sürgette a tanítványokat, hogy szálljanak bárkába s keljenek át a túlsó partra, Betszaidával szembe, addig ő elbocsátja a tömeget. Aztán elküldte őket, és fölment a hegyre imádkozni. Közben besötétedett. A bárka mélyen bent járt a tavon. Ő ott maradt egyedül a parton. Amikor látta, mennyire küszködnek az evezéssel – mert ellenszelük volt –, a negyedik éjszakai őr váltás órájában elindult feléjük a vízen járva. El akarta őket kerülni. Amikor látták, hogy a vízen jár, azt vélték, hogy kísértet, és elkezdtek kiabálni, mert mindnyájan látták és megrémültek. Ő azonban rögtön szólt hozzájuk: „Bátorság! Én vagyok. Ne féljete!” Aztán beszállt ő is a bárkába, és a szél elállt. Az ámulattól nem tudtak hová lenni, mert még a kenyerek csodáját sem fogták fel, a szívük még érzéketlen volt.”

Mk 14,61 “De ő hallgatott és nem felelt semmit. A főpap újra kérdezte, és ezt mondta: „Te vagy a Messiás, az áldott (Isten) Fia?”

Lk 6,12 “Ezekben a napokban történt, hogy kiment a hegyre imádkozni. Az egész éjszakát Isten imáadásában töltötte.”

Lk 9,28 “E beszéde után mintegy nyolc napra történt, hogy kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni.”

Lk 22,70 “Erre egyszerre közbevágtak: „Tehát te vagy az Isten Fia?” Ő pedig ezt mondta nekik: „Ti mondjátok, hogy én vagyok.”

Lk 24,37 “Ijedtükben és félelmükben azt vélték, hogy szellemet látnak.”

Jn 1,49 “Natánael erre felkiáltott: „Rabbi (azaz: Mester), te vagy az Isten Fia, te vagy Izrael királya!”

Jn 6,15-21 “Jézus észrevette, hogy körül akarják venni, erőszakkal meg akarják tenni királynak, azért visszament a hegyre, egyedül. Amikor beesteledett, tanítványai lementek a tóhoz, bárkába szálltak, és elindultak a tó túlsó partjára, Kafarnaum felé. Már egészen besötétedett, s Jézus még mindig nem tért vissza hozzájuk. Erős szél támadt, s a tó háborgott. Amikor már eveztek vagy huszonöt-harminc stádiumnyit, látták, hogy Jézus a vízen járva közeledik a

bárkához. Megijedtek. De ő bátorította őket: „Én vagyok, ne féljetek!” Föl akarták venni a bárkába, ám a bárka nyomban partot ért ott, ahová tartottak.”

Jn 21,7 “Erre az a tanítvány, akit Jézus kedvelt, így szólt Péterhez: „Az Úr az!” Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét – mert neki volt vetkőzve –, és beugrott a vízbe.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Jób 9,8 “Maga feszítette ki az ég sátorát, tenger magas árját lába alá gyűrte.”

Zsolt 77,20 “Utad átvitt a mély tengeren, ösvényeid átszelték a nagy vizeket, s lábadnak nyoma nem volt látható.”

Iz 43,16 “Ezt mondja az Úr, aki utat csinált egykor a tengeren át, és ösvényt a nagy vizekben”

1.1.5. Szószerinti értelmezés

A szakasszal több mindent kíván a szerző elmondani:

- Jézus a természet Ura, aki képes a vízben járni s kiszabadítani a veszélyből.
- Jézus a jelenlétével bátorít és hitre: bizalomra hív.
- Jézus az Isten Fia, akit hódolat illet.
- Péter apostol kiemelkedik a tizenkét apostol közül, hiszen ő indul el egyedül Jézus felé a víz felszínén, rábízva magát az Úr Szavára. Ugyanakkor kételkedése és kicsiny hitűsége miatt őt rója meg külön a Mester, még nagyobb bizalomra tanítva ezzel őt.
- A hajó jelképesen a földi élet tengerén haladó Egyházat is szimbolizálja, akinek tagjait megérintheti sok esetben a félelem, a próbatétel, de mindig számíthatnak hűséges Mesterükre: Jézus Krisztusra.
- Minden kor keresztényének feladata, hogy elinduljon a hozzá közeledő Jézus felé, s egyre jobban ráhagyatkozva a félelemből és a kicsinyhitűségből eljusson az Isten Fiába vetett bizalomra.

1.1.6. Kulcsszavak elemzése

Θαρσεῖτε (*thárszejte*): 'legyetek bátrak, bízzatok!' (Mt 14,27)

A kifejezés az Újszövetség lapjain mindig felszólító formában található, s legtöbbször Jézus mondja ki (Mt 9,2.22; 14,27; Mk 6,50; Jn 16,33; ApCsel 23,11). Tartós cselekvésre és magatartásra ösztönöz, vagyis folyamatos bizalomra és bátorságra. A bátorítás és a bizalom alapja is maga az Úr, aki a bűnöket megbocsátja (Mt 9,2), a betegeket meggyógyítja (Mt 9,22), aki szüntelenül jelen van (Mt 14,27; ApCsel 23,11), s aki legyőzte a világot (Jn 16,33). Ahogy akkor, úgy ma is folyamatosan mondja ezt Jézus a tanítványainak, aki bátorítónk és bizalmunk alapja egyaránt.

μὴ φοβεῖσθε (*mé fobejszthe*): 'ne féljete!' (Mt 14,27)

A felszólító formula arra buzdítja a hallgatókat, hogy többé már ne féljenek, hagyják el a szorongató félelmet. Nem kell félni azoktól, akik megölik a testet, mert Isten számontartja övéit (Mt 10,28.31). Nem kell félni, mert Jézus közeledik a tanítványokhoz, velük van mind a tavon, mind a színeváltozás hegyén is (Mt 14,27; 17,7). Illetve így bátorítja az asszonyokat az angyal és a feltámadt Úr is (Mt 28,5.10). Tehát ezt a szókapcsolatot gyakran használja Jézus, aki jelenlétével legyőzi a félelmet, s elvezet a belé vetett bizalomra.

Összefoglalva e két megvizsgált felszólítást megállapíthatjuk, hogy a félelem oka az ember bizonytalansága, amikor nem érzi magát biztonságban. A bizalom viszont, ami pedig megszünteti a félelmet, abból adódik, hogy a hívő ember tudja: az Úr hűséges, mindig vele van!

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Szószerinti fordítás

2.1.2. Atyák Bibliájából összefoglalás

Miért ment fel Jézus a hegyre? Ő nem kereste azt, hogy az emberek körül ünnepeljék, nem kereste azt, hogy a tömeg elére álljon. El akart vonulni és Istennel lenni. Ezzel bennünket is tanít. Nekünk sem kell mindig azt keresni, hogy a tömeggel sodródjunk, vagy éppen az emberek elismerését követelni. Még a népszerű tettek után is tudni kell visszavonulni, és Istennel időt tölteni. Ebben a cselekedetében Jézus még a hozzá legközelebb állókat, az apostolokat is, bárkába parancsolta, holott ők szívük mélyéből szerettek volna vele lenni. Miért a hegyre ment fel? Olyan hely ez, mely nyugodt, ahol nem zavarja semmi sem az imádságot. Ezzel azt tanítja nekünk az Úr, hogy

hasonlóképpen kell imádkoznunk. Megteremteni hozzá a szükséges nyugalmat és csendet.

Próbára tette hitüket is. Éjszaka jelent meg nekik. Ők azt hitték, hogy szellem. Ez csak egy előkészítés volt számukra, hogy a nagyobb próbatételekben is hitükkel tudjanak helytállni. Bár először megijedtek, utána mégis örültek, hogy a Mestert látják. Hasonló módon élték meg a keresztre feszítést, majd utána a feltámadt Úrral való találkozást.

Szent Péter apostolban megnyilvánul az emberi természet. Kiáll egy nagy próbát, mivel hiszi, hogy az Úr neki is meg tudja adni a képességet, hogy a vízen járjon. Sikerül is neki. De jön a szél és a hullámok, máris elmerül. Amint kiállunk egy nagy kihívást, a kisebbekben utána rögtön elbukunk. Miért nem parancsolta meg Jézus a szélnek, hogy ne fújjon? Mert azt akarta, hogy Péter a saját hitével érjen oda hozzá. Nevelte őt, mint ahogyan az anya neveli fiát. Hagyja, hogy leessen a földre, így tanul meg járni. Bennünket is így nevel, míg erős hitünk nem lesz.

Vö.: Aranyzájú Szent János, Máté evangéliumhoz 49, 3; 50, 1 – 2 (Crisostomo Giovanni, *In Matth.* 49, 3; 50, 1-2)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

Előfordulhat, hogy a hit próbára tétetik

164. Most azonban „a hit által (...) járunk, és nem a szemléléssel” (2Kor 5,7), és Istent „tükör által, homályosan (...), tökéletlenül” (1Kor 13,12) ismerjük meg. Jóllehet a hit világos amiatt, akiben hisz, a hívő élet gyakran elhomályosul. A hit nagyon kemény próbának lehet kitéve. A világ, amiben élünk, úgy tűnik, gyakran nagyon távol van attól, ami felől a hit biztosít bennünket. A rossz, a szenvedés, az igazságtalanságok és a halál megtapasztalása ellentmondani látszik az örömhírnék. Mindezek meg tudják ingatni a hitet, és kísértéssé válhatnak számára.

Csak a hit tudja követni a Gondviselés titokzatos útjait

ISTEN LÁTSZÓLAGOS TEHETETLENSÉGÉNEK MISZTÉRIUMA

272. Istenbe, a mindenható Atyába vetett hitet próbára teheti a rossz és a szenvedés megtapasztalása. Néha úgy tűnik, Isten távol van és képtelen a rosszat megakadályozni. Az Atyaisten mindenhatóságát a legtitokzatosabb módon nyilatkoztatta ki Fiának önként vállalt

megaláztatásában és föltámadásában, melyek által legyőzte a rosszat. Így a megfeszített Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége, „mert Isten balgasága bölcsőbb az embereknél, és Isten gyöngesége erősebb az embereknél” (1Kor 1,24-25). Krisztus föltámadásában és fölmagasztalásában az Atya véghezvitte „hatalmas erejének cselekedetét”, és megmutatta, „milyen mérhetetlenül nagy a hatalma rajtunk, akik hiszünk” (Ef 1,19-22).

273. Egyedül a hit képes ragaszkodni Isten mindenhatóságának titokzatos utaihoz. Ez a hit dicsekszik a maga gyengeségeivel és magára vonja Krisztus hatalmát (vö. 2Kor 12,9; Fil 4,13). E hitnek a legragyogóbb példája Szűz Mária, aki hitte, hogy „Istennél semmi sem lesz lehetetlen” (Lk 1,37), és magasztalni tudta az Urat, mert „nagy dolgot tett énvelem, aki hatalmas, és szent az Ő neve” (Lk 1,49).

274. „Semmi sem tudja úgy megerősíteni hitünket és reményünket, mint szívünk mélységes meggyőződése arról, hogy Isten mindenre képes; és ezek után bármit kell hinnünk, bármilyen nagy és csodálatos legyen az, bármennyire meghaladja a dolgok rendjét és módját, az emberi értelem, miután befogadta a mindenható Isten ismeretét, habozás nélkül könnyen elfogadja.” (Római Katekizmus 1, 2, 13: Kiad. P. Rodríguez, Vatikán-Pamplona, 1989, 31.)

Nehéz időkben gyakorolni kell a bizalmat, mert minden alá van vetve Krisztusnak

.. *AMÍG ALÁVETTETIK NEKI MINDEN*

671. Krisztus országa azonban, mely az Egyházban már jelen van, még nem teljesedett be „hatalommal és nagy dicsőséggel” (Lk 21,27) azáltal, hogy a Király leszállt a földre. Az Országot a gonosz hatalmak még támadják (vö. 2Tessz 2,7), jóllehet gyökerében Krisztus húsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki (vö. 1Kor 15,28), „amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zarándok Egyház szentségeiben és intézményeiben, melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, ennek a világnak alakját hordozza, mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak, és várják Isten fiainak megnyilvánulását”. (LG 48) Ezért imádkoznak a keresztyékek, főképpen a szentmisében (1Kor 11,26), sürgetvén Krisztus visszatérését (vö. 2Pt 3,11-12), mondván: „Jöjj el, Urunk!” (Jel 22,20).

672. Krisztus mennybemenetele előtt megmondta, hogy még nem jött el az Izrael által várt messiási ország dicsőséges megalapításának ideje (vö. ApCsel 1,6-7), melynek az összes emberek számára meg kell hoznia a próféták szerint (vö. Iz 11,1-9) az igazságosság, a szeretet és a béke végső rendjét. A mostani idő az Úr szerint a Lélek

és a tanúságtétel ideje (vö. ApCsel 1,8), de olyan idő is, melyet a közelgő „szorongatás” (vö. 1Kor 7,26) és az Egyházat nem kímélő (vö. 1Pt 4,17) gonosztól való próbatétel határoz meg (vö. Ef 5,16), és bevezeti az utolsó napok harcát (vö. 1Jn 2,18; 4,3; 1Tim 4,1). A várakozás és a virrasztás ideje (vö. Mt 25,1-13; Mk 13,33.37).

2.3.Liturgikus vonal

2.3.1. Evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának szövegeivel

A mai *evangélium* (Mt 14,22-33) Jézus vízen járását beszéli el. Péter története alapján mondható a gondviselés példázatának is: az ember hite élete viharai során könnyen meg tud inogni – Jézus ezért nevezi Pétert kicsinyhitűnek, ugyanakkor rögtön kinyújtja kezét feléje, s megmenti a lesüllyedéstől. Jézus mindenható isteni erejét is középpontba helyezi ezzel a történettel a szakasz, ennek megtapasztalása a csónakban lévők hitvallásában csúcsosodik ki: „Te valóban az Isten Fia vagy!”.

A liturgia többi szövegének nagy része kapcsolódik az evangélium gondolataihoz: gondviseléshez és az Úr hatalmának és jóságának megvallásához. A *kezdőének* (Zsolt 73,20.19.22.23) az Úrba vetett bizalomról tanúskodik – hozzá kiált a nehézségekben. Ehhez hasonló az *alleluja vers* (Zsolt 129, 5), mely szintén az Istenbe vetett bizalmat fejezi ki. Az *olvasmányban* (1Kir 19,9a.11-13) az Úr hatalmasságának megtapasztalásáról olvashatunk. Illés az enyhe szellőben tapasztalja meg Istent, mely a szélvész, földrengést és a tüzet követi. Sokatmondó ez a kép, s összekapcsolható az evangéliummal: az Úr végső soron szelídség és jóság, olyan, mint az enyhe szellő, aki

lecsendesíti a nagy vihart. Mind az olvasmányban, mind az evangéliumban kifejeződik Isten illetve Jézus hatalma: az olvasmányban elsősorban az Úr hatalmasságát és az ő elérézését jelzik a természeti megrázkódtatások. Az evangéliumban pedig szintén Jézust természet feletti hatalma mutatkozik meg, de itt ennek kevésbé a vihar a jele, hanem inkább az ebből fakadó helyzet alapozza meg Jézusnak a viharban is rendületlen gondviselését és hatalmát.

A *válaszos zsoltár* (Zsolt 84,9ab-10.11-12.13-14) az Úr jóságáról énekel, melyet megmutat nekünk. Az Úr előtt igazság jár, és „béke a lába nyomában”, ahogyan ez elmondható Jézusról, aki a mai evangéliumban békét ad a vihar közepette is.

A *szentlecke* gondolatvilága annyiban rokonítható az evangéliuméval, hogy egyrészt közvetetten megjelenik benne a választott nép hitetlensége (ez az oka Pál apostol szomorúságának), másrészt pedig Jézust felségcímekekkel illeti, ahogyan az evangéliumi szakasz utolsó sora is (Isten Fia). Már a Krisztus is felségcím, de az apostol egy az egyben mindennek feletti Istennek is nevezi Jézust.

Az *egyetemes könyörgések* bevezető szövege azt kéri, minden történésben felismerhessük a gondviselő Isten szándékát. A negyedik könyörgés kapcsolható a legszorosabban az evangéliumhoz: „...a sikertelenségek ne ingassák meg gondviselésedbe vetett hitünket!”. Az ötödik azt kéri, a szenvedésben és a megpróbáltatásban is felismerjük az Úr látogatását. A záró könyörgésben pedig ismét Péter története alapján fogalmazódik meg a kérés: „Add, hogy mind a jó, mind a balsorsban hűségesek maradjunk hozzád!”.

A két választható *áldozási ének* már természetesen az áldozathoz kötődik, de mindkettő azt fejezi, az Úr gondviselő törődése, tápláló szeretete mutatkozik meg a Kenyérben is.

2.3.2. Liturgikus énekek

Gitáros énekek:

Felkiáltott: „Ments meg, Uram!” Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megfogta őt, és így szólt hozzá: „Te kicsinybűű, miért kételkedtél?” (Mt 14,30-31)

Taizé: „Várj és ne félj, az Úr jön már. Várj és ne félj, hű szívvel várj!”

<https://www.youtube.com/watch?v=K05zr0VOEwU> (szöveg 1 perc 27-től)

kotta: <http://www.kottacsere.hu/?p=1215>

https://www.youtube.com/watch?v=72GTM_VNsDo

„Ő azt mondta: „Jöjj!” Péter ki is szállt a csónakból, elindult a vízben, és ment Jézus felé.” (Mt 14,29)

Hanna és Csiszér László - Meghívtál, hogy vízre lépjek

<https://www.youtube.com/watch?v=n0hOuk9lFB8>

Kotta: http://www.kottacsere.hu/?wpfb_dl=1130

MEGHÍVTÁL, HOGY VÍZRE LÉPJEK

MATT CROCKER, JOEL HOUSTON,
SALOMON LIGTHELM

hm hm/Cis D A G
Meg - hív - tál hogy víz - re lép - jek, hól nél - kü - led el - súly - lye - dek

5 hm hm/Cis D A G
Eb - ben meg - ta - lál - lak té - ged, a mély - ség - ben meg - tart hi - tem

9 G D A G D A
És Nagy ne - ved hí - vom én és fel - né - zek a vi - zek fö - lé Ott lát - lak

13 G D A G A hm hm/Cis D A G
én A lel - kem ben - ned meg - pi - hen. E - nyém vagy és én ti - ed.

20 hm hm/Cis D A G
A mély - ség - nél na - gyobb ke - gyel - med, mely el - ve - zet és tart en - gem.

24 hm hm/Cis D A G
Ha el - buk - nék és na - gyon fél - nék, Te nem hagy - sz el és nem i - nogsz meg.

28 hm hm/Cis D A G hm hm/Cis D A G
ed. ó... E - nyém vagy

36 hm G
Lé - lek add, hogy ben - ned tel - je - sen meg - bí - zak A vi - zen

38 D A
bát - ran ve - led jár - jak, Hogy bár - ho - vá hív - sz men - jek

40 hm G
Vi - gyél to - vább mint - ha lá - bam tud - na men - ni Ta - nít

42 D A
tel - jes hit - tel jár - ni, je - len - lé - ted - ben él - ni

„Ő azt mondta: „Jöjji!” Péter ki is szállt a csónakból, elindult a vízben, és ment Jézus felé.” (Mt 14,29)

Te vagy az út, az igazság, Te vagy az élet...

<https://www.youtube.com/watch?v=w-SPutKzFtk>

Kotta: <http://www.keresztenydalok.hu/enekek/tevagyzat>

Szerző: Sillye Jenő

E H A E

Te vagy az Út, az Igazság, Te vagy az Élet!

H A E

Hozzád megyek, áldom Neved, általad élek.

A f# E c#

||: Megszabadítottál, kenyeret, s bort adtál.

E H7 E

Tested és Véred táplál, húséged éltet.

C7

Halleluja! :||

Másodszori ismétlés "F" dúrban

Harmadszori ismétlés : "G" dúrban

Felkiáltott: „Ments meg, Uram!” Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megfogta őt, és így szólt hozzá: „Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?” Mikor beszálltak a bárkába, a szél elállt. A csónakban levők pedig leborultak előtte, és így szóltak: „Te valóban az Isten Fia vagy!” (Mt 14, 30-33)

Helyes_Beat – Nincs más Isten

<https://www.youtube.com/watch?v=UU6pjbL15gs&list=RDUU6pjbL15gs>

kotta

<http://worship.golgota.hu/WorshipResource/Akkordok/N/Nincs%20mas%20Isten.htm>

2.4.Pedagógiai vonal leírása:

2.4.1. Tantörténetek

Felkiáltott: „Ments meg, Uram!” Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megfogta őt, és így szólt hozzá: „Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?” Mikor beszálltak a bárkába, a szél elállt. A csónakban levők pedig leborultak előtte, és így szóltak: „Te valóban az Isten Fia vagy!” (Mt 14, 30-33)

A vízhordó

Kínában egy vízhordozónak volt 2 nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt és mindig egy teljes adag vizet szállított. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ez így ment, minden nap a vízhordozó már csak másfél edény vizet szállított vissza a házba. Természetesen a tökéletes edény büszke volt a teljesítményére, hisz tökéletesen csinálta a dolgát, de a szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultnak érezte magát, hogy csak feleannyit tudott teljesíteni. A két év keserűség után, egyik nap megszólította a vízhordozót a pataknál.

- Szégyellem magam, mert a víz szivárog egész úton hazafelé. A vízhordozó így válaszolt a cserépnek:
- Észrevetted, hogy virágok az ösvényen csak a te oldaladon teremnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én mindig tudtam a hibádról, és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg

visszasétáltunk. Két éve leszedem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házamat.

Tanulság: Mindannyiunknak megvan a saját különleges hibája. Mi mindannyian törött cserépedények vagyunk. De ezek a törések és hibák, amik mindannyiunkban megvannak teszik az életünket olyan nagyon érdekessé és értékessé. Csak el kell fogadnunk mindenkit olyannak, amilyen, s a jót meglátni másokban.

Forrás: http://onmegvalositas.hu/topik/spiritualis_tanmese

Elmélkedés

Felkiáltott: „Ments meg, Uram!” Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megfogta őt, és így szólt hozzá: „Te kécsinyhitű, miért kételkedtél?” Mikor beszálltak a bárkába, a szél elállt. A csónakban levők pedig leborultak előtte, és így szóltak: „Te valóban az Isten Fia vagy!” (Mt 14, 30-33)

Kedves Testvérek, ahogy az ige elolvasása előtt utaltam rá, a vízen járás a keresztény élet példája. A kereszténység, a bibliai kereszténység rendkívül magas erkölcsi színvonalat kíván a keresztényektől: tegyünk jót mindenkivel, az ellenségeinkkel is, sőt szeressük őket - de az életünk ne csak a tetteinkben legyen tiszta, hanem a gondolatainkban és az indítékainkban is. Jézus hegyibeszéde szerint már a harag is a gyilkosság kategóriájába esik, sőt a Tízparancsolat kimondja, hogy mi mindent ne kívánjunk - ha mindezt átgondoljuk, tényleg kimondhatjuk, hogy a Biblia páratlanul magas színvonalat kíván, a szív legmélyéig tisztává kell lennünk. Az emberalkotta vallások (beleértve a kereszténynek mondottakat is) ezt a mércét nem alkalmazzák - amit ezekben meg kell tenni, az emberileg megvalósítható, még ha nem is könnyen, de véghez vihető. A bibliai vallása egészen más. Az embert vonzza a szépség, az igazság, és ez jó is - ám ha a magunk erejéből próbálkozunk, hamarosan be kell

látnunk, hogy lehetetlen önerőből így élni. Annyira lehetetlen, mint a vízen járni. Az egyiptomiak a "lehetetlen" szó hieroglifájának éppen a vízen járó ember képét választották. Vízen járás márpedig nincs, az lehetetlen. Olyan ez, mintha a magasugrásban Isten a mércét feltette volna ötven méter magasra. Negyven-ötven centit még át tudnánk lépni, ez még emberileg teljesíthető lenne, de ötven méter még a rúdugróknak sem menne. Lehetetlen. Ugyanúgy, mint a vízen járni.

Mit olvastunk a történet bevezetésében: Jézus "kényszerítette beszállni" a tanítványokat a hajóba...Hát nem akartak? Nem nagyon. A sokaság királyá akarta tenni Jézust, és ez nagyon tetszett volna a tanítványoknak is. Emlékezzünk arra, hogy még a feltámadás után is megkérdezték, hogy ugye most már helyreállítod Izraelt, vagyis földi király leszel? A tanítványok nem tudtak elszakadni a saját gondolataiktól, nem figyeltek oda kellően, nem fogadták el Jézus szándékait önmagáról. Majd mi megmondjuk, hogy mi hogyan legyen, mi jobban tudjuk, mint Jézus - ezt ilyen nyíltan, lehet, hogy kigondolni sem merték, mégis így cselekedtek. Halkan jegyzem meg: mint oly sok keresztény manapság... A tanítványok tele lehettek a saját gondolataikkal, Jézus iránti nehezetteléssel, s Isten adott valamit, amivel lefoglalta őket - beköszöntött a vihar.

Egyszerre csak a tanítványok látnak valamit, amit még soha. Valaki olyat tesz, amit előtte még senki. Jézus jár a vízen. Nem tudom, elgondolkodtunk-e valaha rajta, hogy hová ment? Hová indult Jézus, mi dolga volt, hogy a tavon kellett sétálnia? Különösen a vihar kellős közepén... A genezáreti tó azért elég nagy egy embernek - lehet-e véletlen, hogy a tanítványok meglátták őt? Aligha- Jézus nyilvánvalóan a tanítványokkal akart találkozni. Ezt mondja az Ige: "Jézus hozzájuk ment a vízen". Vajon a Megváltó találkozhatott

volna-e másképpen velük? Biztosan, hogy csak egy lehetőséget említsek, bevihette volna a Lélek a partról a hajóba, hasonlóan, mint ahogy Fülöpöt letette a szerecsen komornyik útjába. Isten mégis ezt a módot választotta, mert valamit meg akart tanítani az apostoloknak, és meg akar tanítani nekünk is.

Ha a vízen járás képe a keresztény életnek, akkor ezt kivetíthetjük egy kicsit: Jézus akkor kiért élte a földi életét? Akkor a tanítványaiért, vagyis értünk. Isten megtehetette volna, hogy Jézust születése után felviszi a mennybe, a kereszthalál előtt pedig leteszi Jeruzsálemben? - éppen meg, de egy nagyon fontos dolgot meg akart velünk tanítani. Valaki olyat tett, amit előtte még senki, soha: Jézus járt a vízen, Jézus igaz életet élt itt a földön, és úgy, hogy nem volt más eszköze, mint ami nekünk is lehet.

A tanítványok tehát meglátták Jézust, és félelmükben kiáltozni kezdtek, de ő szólt hozzájuk és megnyugtatta őket. Péter pedig, ahogy azt Isten pontosan tudta előre, felkiált: "Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken". Jézus pedig ennyit mond: "Jöjj". Péter tehát elindul, és minden megerőltetés nélkül teszi azt, ami lehetetlen: jár a vízen. Meglehet, hogy korábban soha eszébe sem jutott a lehetőség, hogy lehetne járni a vízen, de most Jézust kérte: "Uram, ha te vagy, mondd..." és kicsoda Jézus? Szentlélekkel teljes isteni Szabadító. Ha ő mondja, ha ő parancsolja, akkor véghez lehet vinni a lehetetlent. Ha ő azt mondja, hogy "jöjj", akkor bátran indulhatunk. Az én tapasztalatom is az volt, és hiszem, hogy sok más keresztényé is, hogy amikor rátaláltam Jézusra, illetve ő rám talált, boldogan léptem, léptünk rá a vízre és jártunk rajta. Az első szeretet hévében minden erőlködés nélkül működnek a dolgok. Részesülünk abban, amiben Péter is részesült, valamiben, amit korábban nem ismertünk: Isten hatalmában.

Péter tehát elindult - és valami történt. Egyszerre csak elkezd süllyedni. És ez velünk is megtörténik - egyszerre csak valahogyan megváltoznak a dolgok. Törvényszerű ez, hogy süllyedjünk, vagy nem? Nem szükségszerű, hiszen ha elindulni lehet a vízen, miért ne lehetne végigmenni? Nem szükségszerű, de mégis mindig megtörténik.

Nagyon sok mindennel nem vagyunk még tisztában, nem elméletben, tantétel szintjén, hanem a gyakorlatban, amikor elindulunk.

Leginkább azzal, milyen valójában az örökölt természetünk

- Talán a hullámokra nézünk, talán a nehézségek bátortalanítanak el
- Talán abban kezdünk bizakodni, hogy ha már ötöt léptünk, akkor ebből következően hatot, hetet s ki tudja mennyit is fogunk még
- Talán rádöbbenünk, mennyire lehetetlen is ez, amit éppen teszünk
- Esetleg büszkéek leszünk az eddigi "teljesítményünkre" (pedig: "mid van, ember, amit ne kaptál volna?")

Bárhogyan is: de levesszük a szemünket Jézusról, és máshová kezdünk nézni: vagy önmagunkra, vagy a körülményekre. Ennek törvényszerű következménye a kudarc, vagy kudarcok sorozata, megfeneklik a keresztény életünk és elkezdünk süllyedni.

Ez az a terület, amiről nem szoktunk beszélni.

- kényelmetlen is
- talán úgy érezzük, nem is illik
- mások biztosan sikeresek, hiszen elégedettnek látszanak, csak én vagyok a kivétel, akinek nem sikerül, el kell hát titkolnom, mi történt
- talán úgy vagyunk vele, hogy a siker közügy, a kudarc magánügy.

Minél jobban igyekszünk, annál inkább rá kell hogy döbbenjünk, hogy nincs emberi erő és segítség - ugyanúgy, ahogyan Péternek sem volt. Péter a vízen elérte a kétségbeesés és a tehetetlenség pontját. Ez a pont a lelki életben is létezik, nem csak a mi tapasztalatunkban, hanem Pál apostolében is. Pál is látta az Isten szerinti élet szépségét, akarta volna, szerette volna megvalósítani, de mi történt? *"Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testből?"* (Róm. 7.21-24). Ez a felkiáltás tényleg az emberi nyomorúság mélypontja. A kétségbeeséssel és a tehetetlenséggel minden keresztény szembesült már vagy szembesülni fog, ha valóban Isten akarata szerint kíván élni. Ezen a ponton úgy hisszük, hogy mindennek vége, pedig ez mindennek a kezdete. Miért van szükség a kétségbeesés pontjának átélésére? Nem a tantétel elméleti elfogadására, hanem a tehetetlenségnek a létünk legmélyéig való átélésére - miért kell ez?

- Itt látjuk olyannak önmagunkat, amilyenek valójában vagyunk. Elveszettnek, tehetetlennek, jóra képtelennek... Isten ezt tudta rólunk. Ki nem tudta? - én.

- Ezen a ponton igazán megtapasztaljuk a bűn hatalmát, és van alkalmunk arra, hogy kellőképpen megutáljuk a rosszat. Jézust így jellemzi Zsid. 1:9: "Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, öröme olajával a te társaid felett." A Szentlélekkel való felkenetés, a Vele való közösség feltétele az, hogy szeressük az igazságot, olyasvalamiként, mint ami a legfontosabb -, és ugyanezzel az intenzitással, csak negatív előjellel,

gyűlöljük a hamisságot, a gonoszságot, mindent, ami az Isten ügyéhez, az Isten emberéhez méltatlan. Úgy gondolom, hogy az életünkben még egyik sincs meg kellően. Nem azt mondom, hogy egyáltalán nincsen, de nem eléggé.

- A kétségbeesés pontján lehetünk igazán tanítvánnyá. Lukács 14.26 szerint ezt mondta Jézus: "Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli ... még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom."

- A tékozló fiú is miért indult haza? Mert rosszul érezte magát a vályúnál. Ha jól éreznénk magunkat, mi sem indulnánk Istenhez.

Amint láttuk, Péter süllyedni kezdett. Milyen lehetőségek álltak előtte? Az egyik lehetőség az úszás volt, vagyis, hogy megpróbál segíteni önmagán. Ő azonban nem próbálkozott ezzel, mert tudta, hogy úgysem maradhatna életben a viharban. Mi azonban a keresztény életben sokszor azt választjuk, hogy a magunk erejéből próbálunk boldogulni. Pedig tudjuk, tudhatnánk, hogy az emberi erő véges- de hát a világi dolgokkal nagyjából boldogulunk, hát megpróbáljuk ezt is. Itt jönnek be a képbe a keresztény módszerek, amivel mi akarunk segíteni önmagunkon. Ahogyan erről már korábban beszéltünk, mindenből képes az ember eszközt kovácsolni magának, hogy megpróbálja elérni Istent a magasságban. Módszerré válhat az ima, a szolgálat, az igeolvasás és még sorolhatnám... Ez nem más, mint menekülés: a valóság elől, önmagam elől, végső soron Isten elől, mert nem vállalom fel önmagamot előtte, egyszerűen, alázattal, úgy és olyannak, amilyen vagyok valójában. Ha pótszerek és módszerek lesznek az Isten által egyébként valóban rendelt eszközök, akkor ezek gyorsan formaivá válnak, és hiányozni fog belőlük az élet. Ha pl. a szolgálat az, akkor bele fogok fáradni, viszonzásra, emberi elismerésre fogok várni, türelmetlen leszek, háttérbe szorítom a családomat, és

még lehetne sorolni... A pótszerből egyre-egyre nagyobb dózusra lesz szükségem a jó érzés eléréséhez.

Hogyan ismerhetem fel, hogy pótszert használok, vagy azt, hogy hamis illúziókban ringatom magam a saját életem felől? Jer. 17.9-ben ezt mondja a próféta: *"Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?"*.

- A legközvetlenebb felismerési mód az, hogy összevetem az életemet Isten kívánalmaival. Ha hiba van, akkor ki kell javítani. De mivel nem ismerjük kellően sem a Bibliát, sem önmagunkat, ez általában nem szokott működni. Tisztelet a kivételnek, mert lehet, de ezt nem nagyon szoktuk kellő mélységben megtenni.

- Közvetettebb lehetőség a felismerésre az, hogy észreveszem, hogy valami tönkrement vagy tönkremenőfélben van az életemben. Törvényszerű is ez, hiszen az emberi erő véges.

- észreveszem, hogy gyümölcstelen az életem. "szeretet, öröm..." - ne is menjünk tovább. Az emberi erő egyszer elfogy, vagy fogyogat, és közeledik a kiégés. És mivel az ember nem talál kellő örömet az Istennel való kapcsolatában, természetesen másutt fogja ezt keresni, mert öröm nélkül nem lehet élni. Jön - hogy csak az ártatlanabb dolgokat soroljuk -, jön pl. a tv. Vagy a vásárlás. Vagy a magazinok: Story, Kiskegyed... stb. stb. Vagy az evés. A nasi. Mehetnénk tovább is az örömforrások felsorolásában.

- A gyümölcstelenség mellett pl. kezd tönkremenni a családom élete, vagy az emberi kapcsolataim, vagy a gyülekezeti életem...

Mindennek mi az indítéka? Én próbálok segíteni önmagamon. S most gondoljuk meg együtt, hogy elfogadhatja-e Isten a menekülés

indítékából származó szolgálatot vagy imádságot, vagy bármit? Hiszen ez éppen nem az iránta való szeretetből fakad, hanem a tőle való menekülésből származik.

Mit tehetünk? Csak egyet, amit Péter tett: segítségül hívta Krisztust. "Uram, tarts meg engem". Ennyi a titok. Isten a magasságban lakik? Igen, de mit mond még az Ige? *"Mert így szól a magasságos és felséges, a ki örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét"* (Ésa. 57.15). Alázat és megtörtés - kell megtörtebb szív a bűneit bánó, tehetetlen szívnél?

Hogyan kért Péter? A szüksége mélységét átérezve. Ugyanezt tette Jézus is földi élete során Zsid. 5.7 szerint: *"...az ő testének napjaiban könnyöregésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult abhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért"*. Mi az Istenfélelem? Az igazság szeretete, a gonoszság gyűlölése (Jób. 28.28, Péld. 8.13).

Nincs módszer, amivel győzhetnénk, nekünk élő Megváltónk van. Ha hozzá fordulunk lesz győzelem, nyugalom, békesség. Ígéreteink is vannak erre az Igében, hogy csak egyet említsek, Zsolt. 50.15-öt: *"és hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem."* Nyomorúság a tehetetlenség és az erőtlenség? Csak ne abba gubancolódjunk bele, hanem kiáltunk az Úrhoz.

És mi történt? "Jézus pedig azonnal... megragadta őt". Nagyon sokat mondó, hogy kézen fogva, együtt mentek a csónakig. Sokkal

szorosabb kapcsolatba került Péter Jézussal, mint korábban, s azt látjuk, hogy Péter magabiztossága eltűnt - de csak egy időre. Péter már tudott bízni a Megváltóban, közelsége biztosságot adott neki, és nagyon hálás lehetett, hogy megmenekült a halálból - bárcsak mi is átélnénk ezt mindig, amikor a bűneink terhével Jézushoz megyünk.

Adja meg az Úr, hogy Őáltala tudjuk azt tenni, ami lehetetlen: járni a vízen, igaz életet élni.

Forrás: <http://www.szaboferenc.hu/igehir/peter.htm>

Prodán Márta – A hajó peremén

Soha nem lettem volna képes – ahogy az összes többi tizenegy tanítvány sem – kilépni abból a kétségbeesetten hánykolódó kis hajóból a tenger közepén. Nem csak azért, mert félek a víztől, vagy mert nem tudok úszni. Amúgy tényleg félek, és tényleg nem tudok. De Péterrel ellentétben ráadásul még kudarckerülő is vagyok, s hirtelen jött, csodálatos, ragyogóan bátor gondolataim többségét másodjára is végiggondolom, majd hagyom inkább csak úgy, gondolat-buborékként tovaszállni a semmibe. Ezenkívül nem szívesen teszek meg mások szeme láttára olyan lépéseket, melyek kimeneteléről fogalmam nincs. Egyébként pedig sokkal biztonságosabb egy egész hosszú életen át kívül maradni a jól ismert történet keretein, s innen, valahonnan a part széléről csóválni a fejem (a) Péter(ek) legújabb kudarcán.

Mégis. Jézus mindenkit hív. Hívja a félőseket és bátrakat, a merészeket és gyávákat, alkalmazkodóknak, nonkonformistáknak,

történeten kívül és belül valóknak, régen is, most is mondja, hogy *jöjj*. Néha nem értem, miért nem segít azonnal. Miért jó az, ha küszködnöm kell a viharral egy egész örökkévalóságnak tűnő hosszú éjszakán át. De hiszek benne, hogy végül mindig megérkezik. S akkor már csak azt kell eldöntennem, akarok-e kilépni a hajóból és járni a vízen.

Emlékszem, egyszer hosszasan kerestem Isten akaratát egy egészen konkrét kérdésben. Megkértem valamire, amihez lett is volna kedvem, de nem tudtam, lesz-e bennem elég kitartás, tehetség és ötlet, vagyok-e elég jó, hogy aztán hosszabb időn át is folyamatosan csináljam. S ahogy gondolkodtam, s munkába menet ahogy minden nap átvágtam a parkolón, majd elindultam a lépcsőkön felfelé, a legelső fokon napokig ott hevert egy földre dobott csomagolópapír, amelyre az volt nyomtatva, hogy *You decide. Te döntesz*. Cigaretta-reklám szlogenje volt amúgy, ha jól emlékszem, s ezzel nem azt akarom mondani, hogy Isten még egy ilyen nevetséges, majdhogynem szentségtelenül hétköznapi dolog által, mint egy darabka otffejtett szemét is tud szólni hozzánk, de hozzám lehetséges, hogy mégiscsak így szólt.

Én döntöttem el, kilépek-e a hajóból. Ő szívesen adja az elhívást, az ötletet, az erőt, de bátornak lenni végső soron nekem kell. S ami a legszebb, amivel végképp meghódítja a szívemet újra és újra, az az a

tény, hogy jelenléte mindenképpen velem marad: akkor is, ha kilépek, akkor is, ha nem. Én döntök.

S ha én döntök, akkor igen, szeretnék tenni néhány csodálatos, felejthetetlen lépést a vízen – de azt sem bánom, ha úszni kell a szárazföldön -, még akkor is, ha magamat ismerve már sejtem, hogy előbb-utóbb megint beleesek a vízbe. De ezt az esést, ha már én döntök, szeretném nem kudarcként megélni. A kudarc sokkal inkább az lenne, ha meg sem próbálnám.

Senki sem tudja, mekkora bátorság kell úgy dönteni, hogy megbocsátok valakinek – talán éppen saját magamnak –, akiben óriásit csalódtam. Vagy lemondani a bosszú jogáról. Vagy elengedni valakit, aki nagyon kedves számomra. Vagy igent mondani egy barátságra, megnyitni a szívem, vállalva a kockázatát, hogy félreértik vagy összetörik. Vagy elvállalni olyan feladatokat, melyekhez nem tudni pontosan, lesz-e elég erőm és kreativitásom. Felelősséget vállalni, hallgatni, beszélni, reggelenként az ágyból néha egyszerűen csak felkelni... – ó, ne becsüljük le egymás viharait és hitlépéseit: mihez egyikünknek gondolkodnia sem kell, annyira természetes, ahhoz másikunknak minden erejét össze kell szednie, hogy megtegye az első lépést.

Péterről sok látszólag félresikerült történetet jegyeztek fel. S éppen emiatt – teljesen különböző személyiségünk ellenére is – érzem őt különösen közel magamhoz. Ember volt és emberi, példája bátorít, fényként világít utamon. Abban reménykedem, az én jellemem is változhat még kősziklává, és abban, hogy én is lehetek hasznos, én is világíthatok majd az utánam jövőknek.

Forrás: <http://www.leplezetlenul.hu/2017/05/>

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

Felkiáltott: „Ments meg, Uram!” Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megfogta őt, és így szólt hozzá: „Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?” Mikor beszálltak a bárkába, a szél elállt. A csónakban levők pedig leborultak előtte, és így szóltak: „Te valóban az Isten Fia vagy!” (Mt 14, 30-33)

Túrmezei Erzsébet - Mégis

Milyen sokat kellene hinnem,
s milyen keveset hiszek.
Mily keveset kellene vinnem,
s mennyi terhet viszek.

Egyedül Rá kellene néznem,
s magamra révedek.
Ragyog a cél viharban, vészben,
s hányszor eltévedek.

Mégis... elcsüggedjek, megálljak?
Miért csüggedjek el?
Hisz olyan keveset hiszek még,
s már az is fölemel.

Mint minden én nyomorúságom,
nagyobb a kegyelem.
Ebben hiszek, s szemem bűnbánón
megint ráemelem.

Kis hitet, hogy megerősítsen,
míg többről többre nő,
s egész a célig elsegítsen:
hatalmas Isten Ő.

Forrás: <https://keresztynversek.wordpress.com/tag/hit/>

Felkiáltott: „Ments meg, Uram!” Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megfogta őt, és így szólt hozzá: „Te kicsinyhitű, miért kételkedél?” Mikor beszálltak a bárkába, a szél elállt. A csónakban levők pedig leborultak előtte, és így szóltak: „Te valóban az Isten Fia vagy!” (Mt 14, 30-33)

Schvalm Rózsa – Én Veled vagyok

Hittel, reménnyel járj végig utadon,
hidd el, Én mindenkor, veled vagyok.
Ha az égen napfény, vagy csillag ragyog,
vagy, felhők tornyosulnak sötétben,
Én veled vagyok, nem hagylak el téged.
Megőrizlek sötétben és fényben,
végigkísérlek, hűséggel utadon,
mert félőn szerető, Megváltód vagyok.

Forrás: <https://keresztynversek.wordpress.com/tag/hit/>

„Ő azt mondta: „Jöjj!” Péter ki is szállt a csónakból, elindult a vízben, és ment Jézus felé.” (Mt 14,29)

Túrmezei Erzsébet – Szorozd meg! (iskolás versek)

Megoldatlan feladatomban felett
virrasztok. Hiányzik a felelet.
„Jöjj, Mesterem! Nézd, nem bírok veled.
Csak könnyeimmel öntözöm tele.
Ha éhezők könnyörgő szája kér,
aszott kéz nyúl betevő falatér’,
s a lelkem olyan kifosztott, szegény:
magam is éhes, hogy’ segítsék én?
Elfogy a hit és elfogy az erő.
A kevesemmel hogy’ álljak elő?
A keveset ezeknek osztani,
hogy mindenkinek jusson valami,
jusson valami és jusson elég,
Mester, lehet?!” „Hát szorozd meg előbb!
A szorzó áldott két kezem legyen!
Emlékezzél csak! Azon a hegyen...
az ezrek... az öt árpakenyér...
s te búslakodnál a kevesedér’?
Szorozz! – Enyém az éhező sereg.
Szorozz! – Én mindig megsegítelek.
Szorozz! – Az én szolgám szegény legyen,
s ha adni kell, mindig tőlem vegyen!
Szorozz!”
Szorzok és hajnalfényben ég
a diadalmas eredmény: Elég.

Forrás: <https://keresztynversek.wordpress.com/tag/hit/>

„Ő azt mondta: „Jöjj!” Péter ki is szállt a csónakból, elindult a vízben, és ment Jézus felé.” (Mt 14,29)

Spurgeon tanítása a hitről

Én a hitet szószerint veszem,
Hinni valamit, annyit teszen:
Nem kutatni kétkedőn utána
Nem kérdezni még sokszor, – hátha
Mégsem úgy van, – húzódni tőle,
Amíg meggyőződünk felőle.
Az üdv dolgait amint van hiszem,
És a hitet szószerint veszem.

Oly egyszerű az üdv nagy útja:
„Higgy és üdvözülsz” – így van megírva.
Annyi az egész: Higgyed és higgyem,
Hogy az Úr Jézus meghalt értem.
Halálával minket megmentett,
Ingyen kínál örök életet.
Fogadd el a feléd nyújtott kegyet,
Csak hinnünk kel és a miénk lehet.

Egy vasárnapi iskolában
Erről szólott a lecke tárgya,
S a gyerekek könnyelműen veszik:
Megszokott tárgy már a hit nekik.
A tanító magyarázza s kérdi,
Gyermekszívnek nehéz megérteni.
Arcukról látja, hogy csak nem értik,
Ezért másképpen magyarázza nekik.
Óráját zsebéből kiveszi,
Kinek kell ez óra? – kérdezi.
A gyerekek csak mosolyognak,
Nem hiszik amit most hallottak.
Nem kell! – kiáltja vissza Janika,

Mert úgysem adja, mondja Marika.
„Gyere Gyurika legyen hát a tied!”
Dehogy fogadná el, szinte megijed.

Nem hiszik, hogy az övék lehetne,
Kezüket sem nyújtják érte.
Akkor a kis Jóska kimegyen,
„Neked kell az óra gyermekem?”
Felé nyújtja, az meg elveszi,
Zsebrevágja és megköszöni.
A többiek nézik csodálkozva:
Tanító bácsi hát neki adta?

– Igen, tinéktek is kínáltam,
Aki elvette, annak adtam...
És ez a hit. – figyeljétek meg,
Így kínálja Jézus a mennyet,
Az üdvösséget, az örök életet,
Csak el kell fogadni tinéktek.
Mert ez a hit, hogy fogadjam el,
Amit Jézus nyújt nagy szeretettel.

Én is a hitet szószerint veszem,
Mit Jézus ígért, én azt elhiszem.
Ingyen kínál lelki javakat,
Uram elfogadom azokat.
Méltó nem vagyok rá érezem.
Tudom, amit nyújtasz: kegyelem.
Én csak feléd nyújtom a kezem
És a hitet szószerint veszem.

2.4.3. Evangéliumhoz kapcsolódó foglalkozások

Közösségi feladat

Beszélgessetek!

Janek és a gyermekistentiszteleti tanítója együtt olvasták el ezt a történetet. A 12 éves Janek Sri Lankán él. Janek kérdése ez volt: Mit tanulhatunk ebből a részből?

A tanítója így válaszolt: *„Amikor nehézségeken megyünk keresztül, és Jézustól várjuk a segítséget, figyelniük kell szavaira, és engedelmessé válnunk kell Neki. Bár Jézus segítségét várjuk, a mi feladatunk, hogy mi is elvégezzük a magunk részét. Nem szabad arra várni, hogy a száánkba repül a sült galamb, miután elmondtuk Jézusnak a gondunkat. És amikor Jézus valamit kér tőlünk, teljesen meg kell bízunk Benne, és egy kicsit sem szabad kételkedniük, ahogy Péter tette, azt gondolva, hogy el fog süllyedni. Hinnünk kell Jézusban – ha Ő mellettünk áll, minden rendben lesz.“*

Janek így felelt: *„Ha Jézus megkérne, hogy ugorjak a vízbe, én rögtön megtenném, félelem nélkül, és nem kételkednék vagy esnék pánikba, mint Péter. Hiszen tudom, hogy amikor Jézussal vagyok, biztonságban vagyok, és Ő erőt ad nekem.“*

Te mit mondanál?

Forrás: <http://www.bibliakalandtura.com/allomasok/ezt-tette-jezus/jezus-vizen-jar-63.html>

Templomi játék

Ezen a héten a Te feladatod az, hogy megrajzold Jézus és Péter vízen találkozásának jelenetét. Hogyan tudod elképzelni a történetet? Mielőbb nekiállnál az általad választott eszközzel való alkotáshoz, nyisd ki a Bibliádat. Lapozz Máté evangéliumának 14. fejezetéhez és olvasd el legalább kétszer a 22-től a 33-ig tartó szakaszt. Ha kell, segítségül hívhatod szüleidet, testvéreidet, rokonaidat, a hitoktatódat vagy a pap bácsidat is!

Jó munkát kívánok! ☺

2.4.4. Evangéliumhoz tartozó festmények

Amédée Varint: Jezus a tengeren jár

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

~ Miért kezd el Péter süllyedni?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten,

bizalommal Atyánknak szólítunk téged.

Tökéletesítsd szívünkben a fogadott fiúság lelkiületét,

hogy a megígért örökséget elnyerjük.

A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által,

aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,

Isten mindörökkön-örökké.

3.2. Szerzetes közösségek imája:

"Mennyei Atyám, küldd el Szentlelkedet, hogy legyen bátorságom mindig rábízni magamat Szent Fiad Szavára, s adj kietartó és hűségese szemeket, hogy azokat mindig Jézus Arcára szegezzem! Amen."

Nyúl Viktor plébános

4. Contemplatio – szemlélődés (fotók)

5. Condivisio – megosztás

5.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- ~ Ha az Úrra tekintek, vagyis rábízom magamat, biztonságban vagyok.

6. Actio, operáció – tettekre váltás

6.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Minden reggel újítsam meg az Úr Jézusba vetett bizalmamat, s adjam át neki a félelmeimet: „Jézusom, bízom benned!”

